

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky v právní věci

žalobce: **M. H. H. A. F.**
narozený X, státní příslušník Egyptské arabské republiky
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Kulhavým
sídlem Opatovická 4, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 5, Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 31. 3. 2019, č. j. 305181/2019-VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2019, č. j. 305181/2019-VO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Josefa Kulhavého, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ze dne 31. 3. 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žádost žalobce o nové posouzení důvodů pro neudělení krátkodobého víza podle § 180e zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) poté, co žádost žalobce o udělení krátkodobého víza rodinnému příslušníku občana Evropské unie zamítlo Velvyslanectví České republiky v Káhiře (dále jen „zastupitelský úřad“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval rozhodnutí zastupitelského úřadu a okolnosti, jež vyšly najevo v průběhu řízení. Podle žalovaného byly v průběhu řízení zjištěny poznatky, které prokazují, že žalobce uzavřel manželství s občankou České republiky účelově. Žalovaný se proto ztotožnil s postupem zastupitelského úřadu, jež žádost žalobce podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítl. Žalovaný úvodem svého rozhodnutí konstatuje, že při posouzení důvodů žádosti postupoval podle Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států COM(2009) 313 final [dále jen „Sdělení Komise č. COM (2009) 313“] a vycházel rovněž ze Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 26. 9. 2014 č. COM (2014) 604 final [dále jen „Sdělení Komise č. COM (2014) 604“], jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka pro účelové sňatky“). Zkoumal proto, zda existují indikativní kritéria, která poukazují na to, že zneužití práv je nepravděpodobné. V tomto ohledu konstatoval, že žalobce by v případě podání standardní žádosti o vízum neuspěl. Seznámení se na internetu je podle Příručky pro účelové sňatky typickým způsobem seznámení se v případech účelového manželství. Manželství žalobců bylo uzavřeno v únoru 2018 a netrvá dlouho. Pár nepřijal žádný dlouhodobý či finanční závazek se společnou odpovědností. Pár před svatbou nežil ve společné domácnosti. *Prima facie* tak nelze konstatovat, že manželství nebylo uzavřeno účelově.
3. Žalovaný následně přistoupil k hodnocení poznatků, které naopak ukazují na účelovost manželství. Zmiňuje, že mezi manžely panuje prokazatelná jazyková bariéra a ačkoliv jejich společným jazykem má být angličtina, z předložené internetové komunikace vyplývá, že jejich vzájemná komunikace je často nesrozumitelná a omezuje se na opakovaná vyznání lásky. Pár dle žalovaného neřeší závažné otázky spojené s fungováním rodiny či budoucím životem v ČR. Dále žalovaný konstatuje, že jejich svatba byla neformální, konala se na egyptském ministerstvu spravedlnosti a účastnili se ji pouze snoubenci a 2 svědci. Z ČR na svatbu nikdo nepřicestoval. Hostina se konala pouze za účasti manželovy rodiny. Věno bylo pouze symbolické. Průběh svatby tak neodpovídá

egyptským tradicím a kultuře a svědčí o tom, že žalobce zvolil co nejméně formální a nákladný způsob svatby, a manželství tak nelze považovat za vážně míněné. Dále žalovaný zmiňuje rozpor mezi výpověďmi žalobce a jeho manželky. Zatímco on uvedl, že studuje práva na univerzitě, manželka uvedla, že toto studium nedokončil. Pokud žalobce opravdu studuje, pak není žalovanému jasné, jak chce současně se studiem žít a vychovávat dítě v ČR. Pokud hodlá zanechat studia, toto neuvedl. Žalobce v současné době nemá žádnou odbornou kvalifikaci, šance na jeho uplatnění na českém pracovním trhu jsou omezené. Představa manželky, že by jej mohl zaměstnat „*bratr nebo známí kolem aut*“, je dle žalovaného „*zcela mimo realitu*“. Žalobce sice uvedl, že mu manželka dovezla učebnici češtiny, z předložené komunikace není zřejmé, že by měl jakoukoli znalost češtiny. Lze se důvodně domnívat, že žalobce studiu českého jazyka žádnou zvláštní pozornost nevěnuje, což nasvědčuje tomu, že o život v ČR příliš nestojí. Manželé se shodují, že společným zájmem mají být psi. Žalobce údajně vlastní psa S., nicméně k prokázání těchto tvrzení nedoložil žádné podklady. Žalovaný toto tvrzení považuje za překvapivé s ohledem na muslimské vyznání žalobce. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce může tuto svoji zálibu doložit fotografiemi v případě nové žádosti o vízum. Žalovaný dále žalobci vytkl, že sice uvedl, že pracuje od roku 2018 jako administrativní pracovník, ale neuvedl čím, že se živil do té doby. Dále žalovaný žalobci vytýká, že není schopen doložit všechny tvrzené cesty manželky do Egypta. Stejně tak z přiložené komunikace nelze ověřit, že se skutečně seznámili v roce 2015 a že následné cesty manželky byly skutečně za účelem návštěvy žalobce. Taktéž je dle žalovaného podivné, že se od svatby viděli pouze jednou. Počet tvrzených návštěv od seznámení je ve zřejmém nepoměru k počtu návštěv po svatbě. Lze se tak domnívat, že manželství není řádně konzumováno. V případě nové žádosti může žalobce doložit všechny cesty manželky do Egypta. Žalovaný pak uzavírá, že neudělením víza nebude jinak zasaženo do rodinného života žalobce. Pár může případně realizovat svůj rodinný život v Egyptě. Žalovaný uzavřel, že byly zjištěny poznatky, které prokazují, že manželství bylo ze strany žalobce uzavřeno účelově.

Shrnutí žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné a založené na vadných skutkových i právních závěrech. Nejprve uvádí své výtky vůči rozhodnutí zastupitelského úřadu. Pokud jde o samotné napadené rozhodnutí žalovaného, žalobce k výtce, že jejich manželství netrvá dlouho, namítá, že jejich vztah trvá od roku 2015. Nic nenasvědčuje účelovosti manželství, pokud se vzali po 3 letech známosti. K výtce absence společného dlouhodobého závazku, žalobce uvádí, že samo manželství je takovým závazkem. K poukazu na jazykovou bariéru žalobce namítá, že znakem účelového manželství podle Příručky pro účelové sňatky může být skutečnost, že manželé nehovoří společným jazykem. To však není v případě žalobců pravda, neboť spolu hovoří angličtinou, byť její úroveň není perfektní. K výtkám k průběhu svatby žalobce namítá, že manželství uzavřeli na Ministerstvu spravedlnosti v Egyptě proto, že tato občanská forma uzavření manželství je jediná, kterou ČR uznává, jak sám žalovaný uvádí na svých internetových stránkách. Manželům nelze vytýkat, že si zvolili vlastní průběh svatby, nikoli tradiční. K poukazu žalovaného na rozpory ve výpovědích žalobce namítl, že tento rozpor je značně pochybný, nadto nejde o podstatný rozpor. Manželka byla tázána na nejvyšší dosažené vzdělání žalobce a správně uvedla střední školu. K výtce žalovaného, že představa manželky o zaměstnání žalobce bratrem, je „*zcela mimo realitu*“, žalobce namítá,

že bratr manželky je připraven žalobce zaměstnat. Žalobce dále předložil několik nabídek zaměstnání, jejichž požadavky by splňoval. Žalobce dále uvádí, že žalovaný pomíjí fakt, že žádali o vízum, aby mohli být spolu. V reakci na zamítnutí žádosti manželka odcestovala za žalobcem [k tomu žalobce přikládá snímek obrazovky (printscreen) s letenkou]. Pokud jde o doložení předchozích cest manželky za žalobcem, správní orgány měly tyto doklady případně požadovat, což však neučinily (k tomu žalobce přikládá další snímky obrazovek s letenkami). K vlastnictví psa S. žalobce uvádí, že jde ze strany žalovaného o spekulace. Psa S. vlastní, což dokládá očkovacím průkazem a fotografiemi. K výtce žalovaného, že neuvedl, kde dříve pracoval, žalobce namítá, že to nikdo vědět nechtěl a správní orgány se jej na to neptaly. Pro vyloučení pochybností v žalobě uvádí, kde pracoval od roku 2006.

5. Žalobce konstatuje, že žádný z učiněných závěrů žalovaným neprokazuje, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Byla to manželka, kdo jej v roce 2015 vyhledala na sociální síti Badoo, následně si několik měsíců psali a volali a vídali se pravidelně od ledna 2016. Znájí se i jejich rodiny, což dokládá k žalobě přiloženými fotografiemi.
6. Podle žalobce není napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno a nesplňuje požadavky stanovené body 4.8 a 4.9 Příručky pro účelové sňatky.
7. Žalobce uvádí, že naplnění indikativních kritérií lze chápat jako podněty pro šetření, nikoliv jako faktory, z nichž lze automaticky vyvozovat závěry o účelovosti manželství. Všechny skutečnosti musí být posouzeny komplexně, a to včetně těch, které svědčí ve prospěch cizince. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) manželství nelze považovat za účelové výhradně proto, že je s ním spojena výhoda pobytového titulu. Zákon o pobytu cizinců vychází z vyvratitelné domněnky, že manželství mezi cizincem a občanem EU je manželstvím řádným. Správní orgán nemůže v případě podezření vybírat pouze ty skutečnosti, které svědčí pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově. Účelové manželství je takové, jež je uzavřeno výhradně k získání pobytu. Při účelovosti se také žalovaný musí zabývat úmyslem obcházet zákon o pobytu cizinců a úmyslem vést společný život. Také je povinen přihlédnout k tomu, že neexistuje jeden společensky akceptovatelný model manželství s jasně definovaným obsahem, nýbrž musí respektovat rozdílnosti osob, kultur, a tedy i jejich rozdílné představy ohledně naplňování manželství. Důkazní břemeno k prokázání účelovosti manželství nesou správní orgány. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl pouze, že jeho rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, a proto považuje žalobu za nedůvodnou.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti.
10. Dne 7. 10. 2018 podal žalobce žádost o krátkodobé vízum (Schengenské vízum). Uvedl, že se narodil v Suez a je ženatý. Jako cíl své cesty označil návštěvu rodiny či přátel. Žádal o vydání víza na dobu od 24. 12. 2018 do 7. 1. 2019. V České republice by po svém příjezdu

bydlel na adrese X. Chtěl cestovat za svou manželkou (občankou EU). K žádosti přiložil oddací list, podle nějž se svou manželkou uzavřel sňatek dne 27. 2. 2018 v Káhiře.

11. Součástí správního spisu je záznam z pohovoru s žalobcem. V rámci něj uvedl, že se s manželkou seznámili na sociální síti Badoo v červnu 2015. Kontaktovala jej manželka. Takto si povídali asi 7 měsíců a pak za ním přijela do Hurgády. Od té doby přijela dohromady šestkrát. Po svatbě spolu nežili ve společné domácnosti. Manželka za ním dojíždí dvakrát ročně. Komunikují spolu zprávami přes Messenger prakticky každý den. Manželka žalobci přivezla učebnici češtiny a ona sama se snaží učit arabsky. Sňatek navrhl žalobce. Brali se ... Za svědka mu šli jeho bratr a kamarád. Svatební hostinu měli s rodinou. Žalobce dále uvedl, že pracuje jako administrativní pracovník, má plat asi 2 400 liber. Jeho rodina vlastní majetek, on sám nikoliv. Jeho manželka pracuje jako kuchařka v restauraci. Nevěděl, kde přesně. Jeho manželka nic nevlastní a bydlí u rodičů v R.. Manželé se navzájem finančně nepodporují. Na společném bydlení se manželé dohodnou po jeho návštěvě České republiky. Žalobce zatím studuje právo na univerzitě. Manželka má podle žalobce dva tituly – z veřejného práva a gastronomie. Mezi žalobcovy záliby patří psi a přátelé. Manželka se baví pěstováním květin, čtením knih a psy. Jejich společnou zálibou jsou psi. Žalobce zná přátele manželky, konkrétně uvedl L. B., s nímž se viděl dvakrát. Závěrem uvedl, že nesympatizuje s žádnými politickými stranami a nikdy nebyl vyšetřován policií.
12. Dále je součástí správního spisu protokol o podání vysvětlení manželky žalobce, H. F. B.. Ta uvedla, že manžela našla v roce 2015 na sociální síti Badoo (vysvětlila, že je to internetová seznamka). Kontaktovala jej, asi 7 měsíců si psali, později si i volali prostřednictvím aplikací Facebook, Messenger a Viber. Poprvé se osobně viděli, když manželka za žalobcem přiletěla v lednu 2016 do Hurgády. Bydleli tam v bytě, který žalobce pronajal. Po půl roce za ním přiletěla znovu a poté i s matkou, která bydlela v hotelu. Žalobce svou manželku i s její matkou odvezl do Suez, kde se seznámily s jeho rodinou. Za žalobcem létala zhruba každého půl roku, jinak pokračovali v kontaktu jako před tím. V únoru 2018 se vzali v Káhiře. Naposledy byla v Egyptě v září 2018. Ve společné domácnosti spolu nikdy nežili. Byli spolu, jen pokud žalobkyně přiletěla do Egypta. Přiletěla vždy zhruba na dva týdny. Dále uvedla, že spolu komunikují anglicky. Manžel hovoří arabsky, ona však nemá aktivní snahu se tento jazyk naučit, pochytila jen pár slov. Dovezla žalobci učebnici češtiny pro Araby. Žalobce se podle ní snaží učit česky, ale moc mu to nejde. Uvedla, že si nedokáže vybavit, kdo přišel s nápadem, že se vezmou, prostě to nějak vyplynulo samo. Mluvit o tom začali zhruba v polovině roku 2017. Svatba proběhla v Káhiře X. Za svědky jim šli žalobcův bratr A. a kamarád S.. Z její rodiny tam nebyl nikdo. Svatba nebyla okázalá, byli tam pouze manželé a svědci. Hostina, kterou připravila matka žalobce, byla pouze pro rodinu. Zúčastnili se jí pouze manželova matka a manželovi sourozenci s dětmi. Manželka žalobce pracuje v restauraci v Praze jako kuchařka, má plat 11 300 Kč. O svém manželovi uvedla, že pracuje ve společnosti P. (názvem si nebyla zcela jistá) jako administrativní pracovník (administrátor), má plat 2 500 liber, dříve pracoval pro jinou společnost jako obchodní zástupce. Manželka žalobce žije se svou matkou v rodinném domě v L., chovají společně 15 výstavních psů. Její matka a sestra pracují ve stejné restauraci jako manželka žalobce. Také má bratra, který je automechanik. O žalobci uvedla, že žije v S. v bytě se svou matkou, sestrou a dvěma bratry. Žalobce je nejstarší z 5 sourozenců. Dále má sestru S. (30 let), která pracuje jako zdravotní sestra u

ženského lékaře, bratra A. (X let), který dělá podobnou práci jako žalobce, sestru E. (X let), která je provdána v Saúdské Arábii a má dvě děti (chlapce M. a dívku A.) a nejmladšího bratra M. (X let), který studuje a chodí na brigády do pekárny. Žalobcově matce je X let a jeho otec se s ní rozvedl. Následně měl ještě dvě děti, s nimiž se manžel nestýká. Žalobce má dědictví po otci, se kterým zatím nikterak nenakládá. Manželé se vzájemně finančně nepodporují. Manželé zatím neřešili, kde by spolu chtěli bydlet. Žalobce v Evropě nikdy nebyl a neví, zda se mu zde bude líbit. Zamýšlela se nad tím, zda by dokázala žít v Egyptě, ale zatím neví, co by udělala se svými psy. Zatím to každopádně neprobírali a nechávají tomu volný průběh. Má dvě maturity (z gastronomie a veřejnoprávní akademie). Žalobcovo nejvyšší dosažené vzdělání je armádní střední škola v S., poté studoval práva, ale jejich studium nedokončil kvůli rozvodu svých rodičů, neboť musel začít pracovat a starat se o matku. Její zálibou je chov psů, s nimiž jezdí na výstavy. Také ráda čte, vaří a zahradničí. Mezi žalobcovy záliby zařadila sledování televize, dále má psa S. a také tráví čas s kamarády. Potkala čtyři žalobcovy kamarády, s nimiž komunikovala vždy prostřednictvím manžela. S manželovými sestrami komunikuje přímo. Manželé se spolu nejvíc baví o psech. K dotazu správního orgánu uvedla, že si je vědoma, že muži z Egypta se někdy snaží uzavírat účelová manželství a přemýšlela o takovém jednání i v souvislosti s manželem, ale domnívá se, že v jejich případě tomu tak není. Jsou s manželem denně v kontaktu, je v kontaktu i s jeho rodinou a nemyslí si, že by úmysly manžela byly nečisté. Sdělila také, že jejich svatba nebyla tradiční, spíše se jednalo o podepisování formalit. Coby věno od manžela dostala 200 liber (100 jde státu a 100 by dostala v případě smrti či rozvodu). Dále od manžela dostala 10 000 liber, které investovala do chovu psů. K jejich náboženství uvedla, že manžel je muslim a v pátek chodí do mešity, ale nemodlí se pětkrát denně, neboť není zapálený věřící. Ona sama je křesťanka, ale také není zapálená věřící. O svém sňatku nikdy neuvažovala jako o sňatku s „*mužem jiné kultury*“, jak jej označil správní orgán. Do Egypta létá od svých 13 let, nebyl to pro ni žádný kulturní šok. Dále vypověděla, že její matka má žalobce ráda a je jí jedno, že se ona (manželka žalobce) provdala za Egyptěana. Jejich svatba žádný konflikt nevyvolala. Rodina žalobce ji má taktéž ráda. Jeho matka ji učí vařit egyptská jídla, jeho sestra ji vodí po městě. S jeho rodinou hovoří anglicky, s žalobcovou matkou pak posunky, neboť ona anglicky neumí. Manželé se spolu také domluvili, že by chtěli jednu dceru, která bude studovat „*veterinu*“. K manželovu vzhledu uvedla, že má hnědé oči, stejně jako ona, je asi 175 cm vysoký. Manžel má rád spoustu jídel, z českých třeba guláš, ale on by zajisté vypověděl, že má rád vše od své manželky. Manželé zatím žádné společné plány nemají. Uvidí, jak se zde bude manželovi líbit, jak si poradí s češtinou a jak proběhne jeho návštěva zde. Teprve pak se budou rozhodovat, kde budou žít. Pokud by bydleli v České republice, bydleli by v domě s její matkou, které by přispívali na domácnost, pokud by si žalobce našel práci. Práci zatím neřešili. Žalobce by mohl pracovat u bratra manželky nebo známých okolo aut a postupně by se mohl vypracovat. Pokud by žili v Egyptě, žili by společně s manželovou rodinou, měli by vlastní pokoj.

13. Dále je součástí správního spisu sdělení žalobce v anglickém jazyce, podle něž manželka žalobce nemůže předložit udělená víza, neboť po uzavření manželství došlo ke změně jejího příjmení a musela odevzdat starý pas. Dále žalobce připojil data, kdy jej navštívila v Egyptě [31. 1. 2016 – 14. 2. 2016, 19. 11. 2016 – 3. 12. 2016, 7. 6. 2017 – 14. 6. 2017, 14. 12. 2017 – 21. 12. 2017, 24. 2. 2018 – 10. 3. 2018, 30. 8. 2018 – 5. 9. 2019].

14. Součástí správního spisu jsou také 3 snímky obrazovky obsahující komunikaci mezi manžely, zřejmě v rámci aplikace Messenger.
15. Žádost o udělení víza byla zamítnuta zastupitelským úřadem z důvodu, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Dle odůvodnění zastupitelského úřadu spolu manželé komunikují denně v anglickém jazyce, přičemž dle přiložené ukázky úroveň jejich jazykových možností neumožňuje hlubší komunikaci. Manželka dle zastupitelského úřadu při pohovoru uvedla, že žalobce v Evropě utrpí kulturní šok. Dle zastupitelského úřadu budila dojem, že je jí vlastně jedno, zda spolu budou společně žít v České republice, v Egyptě či budou pokračovat ve vztahu na dálku. Necháává tomu volný průběh. Je také silně fixována na svůj chov výstavních psů.
16. Dne 18. 2. 2019 podal žalobce žádost o nové posouzení žádosti. Uvedl, že odůvodnění rozhodnutí zastupitelského úřadu zcela postrádá alespoň základní vysvětlení toho, v čem je spatřována účelovost uzavření sňatku a čeho konkrétně se žalobce dopustil v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Dále žalobce polemizoval s jednotlivými závěry zastupitelského úřadu a odkazoval na judikaturu správních soudů.
17. Dne 31. 3. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tou oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a jeho přezkum soudem není vyloučen (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016 - 23, č. 3755/2018 Sb. NSS).
19. Pokud jde o náležitosti rozhodnutí žalovaného vydaného podle § 180e zákona o pobytu cizinců, nelze na ně aplikovat § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť aplikaci tohoto ustanovení výslovně vylučuje § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak však uvedl zdejší soud v posledně citovaném rozsudku, přesto je „nezbytné, aby takové rozhodnutí obsahovalo dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž ministerstvo rozhodlo tak, že krátkodobé vízum opět neudělilo (...). Požadavek řádného odůvodnění správního rozhodnutí má dvojí význam. V první řadě je jeho funkcí vyrozumět účastníka řízení o konkrétních skutkových a právních důvodech, o něž se opírá výrok správního rozhodnutí. Pouze za podmínky, že se adresátovi správního rozhodnutí takové informace dostanou, může se následně v případě, že lze požadovat soudní přezkum tohoto rozhodnutí, efektivně domáhat jeho soudního přezkoumání. Rozhodnutí, které neobsahuje konkrétní skutkové a právní důvody, na nichž spočívá, lze soudně napadnout toliko formálně, nikoliv však efektivně, neboť absence intimace skutečných důvodů rozhodnutí jeho adresátovi mu brání v tom, aby formuloval proti jemu neznámým skutkovým závěrům správního orgánu a právnímu posouzení věci konkrétní a přiléhavé výtky. Druhou funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je umožnit soudu přezkoumat napadené rozhodnutí po skutkové i právní stránce.“ (odst. 22–23; srov. také např. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015 - 30)

20. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců se cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství.
21. Podstata žalobních námitek uplatněných v žalobě spočívá v nesouhlasu žalobce se závěrem, že manželství s jeho manželkou bylo uzavřeno účelově ve smyslu § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce obecně vytýká žalovanému, že učinil subjektivní závěry ohledně jeho vztahu s manželkou a že skutečnosti, o něž napadené rozhodnutí opřel, nedostačují k tomu, aby mu vízum nebylo uděleno. Dále pak v rámci dílčích žalobních námitek brojí proti jednotlivým argumentům, na základě nichž dospěl žalovaný k závěru o účelovosti uzavřeného sňatku.
22. Pokud jde o pojem účelově uzavřeného manželství, je třeba uvést, že relevantní právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie, který provádí směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o volném pohybu osob“). Při posuzování účelovosti manželství je tedy třeba dbát toho, aby citované ustanovení bylo vykládáno eurokonformně, přičemž je vhodné přihlížet i k právně nezávazným aktům orgánů Evropské unie (*soft law*) poskytujícím bližší interpretační rámec [srov. bod 28 rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017 – 21, a tam citovanou judikaturu]. V případě posuzování účelovosti sňatku se jedná mj. o především o rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady 97/C 382/01“), sdělení Komise č. COM (2009) 313, a sdělení Komise č. COM (2014) 604, jehož přílohou je Příručka pro účelové sňatky.
23. Při hodnocení účelovosti manželství tak lze vycházet z indikativních kritérií, která jsou stanovena shora uvedenými prameny evropského *soft law*. Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti jsou podle čl. 2 rezoluce Rady 97/C 382/01 zejména skutečnosti, že *„není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu své schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu.“* Prokazování účelovosti proto musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení manželů, jejich svatbu a následný život (srov. body 22 a 27 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43). Je však třeba mít na paměti, že naplnění těchto tzv. indikativních kritérií nutně nevede k automatickému závěru, že manželství je účelové, ale má správní orgán vést k tomu, aby sám podnikl další kroky, které by jeho podezření vyvrátily nebo potvrdily. Zjištěné skutečnosti je nutno posuzovat ve svém souhrnu a důkladně zhodnotit i ty, které svědčí ve prospěch řádného úmyslu manželů; v opačném případě správní orgán zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (srov. body 28 a 29 rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017 - 21 a tam citovanou judikaturu, či

bod 20 rozsudku NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016 - 62).

24. Rovněž je třeba zdůraznit, že účelovost manželství je povinen prokazovat správní orgán, jehož rozhodnutím dochází k omezení práv podle směrnice o volném pohybu osob (srov. sdělení Komise č. COM (2009) 313, str. 17; shodně bod 24 výše citovaného rozsudku NSS sp. zn. 1 As 58/2013, či body 60 až 67 rozsudku NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 - 40). K tomu, aby bylo možné považovat manželství za účelové, je tedy nutno prokázat, že jeho uzavření směřovalo *vylučně* (nebo alespoň převážně) k získání práva vstupu či pobytového oprávnění. Sama skutečnost, že cizinci přineslo pobytové výhody, nestačí (srov. Příručku pro účelové sňatky, str. 9; sdělení Komise č. COM (2009) 313, str. 15; čl. 1 rezoluce Rady 97/C 382/01; a odstavec 28 preambule směrnice o volném pohybu osob; obdobně viz též body 55 a 56 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 4 Azs 228/2015).
25. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný při posouzení účelovosti sňatku žalobce zohlednil dle něj krátkou dobu trvání manželství, seznámení se na internetu, nepřijetí společného finančního závazku manžely, fakt, že spolu manželé nežili ve společné domácnosti a po uzavření manželství se setkali pouze jednou, jazykovou bariéru mezi manžely, formu uzavření sňatku, rozpor ve výpovědích a pochybnosti ohledně vlastnictví psa žalobcem s ohledem na jeho náboženství. Dále bylo žalobci vytknuto, že nedoložil svá zaměstnání před rokem 2018 spolu s domněnkou, že žalobce zde nenalezne uplatnění. Se skutečnostmi, které naopak svědčí ve prospěch závěru o neúčelovosti sňatku, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
26. Optikou indikativních kritérií (viz např. výše bod 23; obdobná kritéria obsahují i ostatní prameny *soft law*) se jedná především o otázky, zda spolu manželé žijí a podílí se na společných záležitostech, jak dlouho trval jejich vztah před sňatkem, zda znají navzájem své poměry (včetně vzájemné shody o osobních informacích a informacích o průběhu první schůzky) a dorozumívají se společným jazykem. Některé uvedené faktory přitom podle obsahu správního spisu hovoří ve prospěch závěru o neúčelovosti manželství. Z výpovědí obou manželů v rámci řízení je zřejmé, že manželé se znají od roku 2015, na čemž se shodli, od té doby manželka žalobce dvakrát ročně navštěvovala. Oba vzájemně znali své osobní poměry (manželka během výpovědi uvedla velmi detailní skutečnosti týkající se žalobcovy rodiny, stejně tak žalobce měl o její rodině a koníčcích dobrý přehled). Uvedené skutečnosti žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nerefletoval. Například se žalovaný vůbec nezabýval otázkami, zda se vzájemně znají členové rodiny žalobce a jeho manželky, zda hodlají založit vlastní rodinu (což v pohovoru uváděla manželka žalobce), či jak často jsou spolu v kontaktu. Žalovaný rovněž vůbec nepřihlédl k délce jejich vztahu, přičemž žalobce a jeho manželka shodně uvedli, že se seznámili v roce 2015, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí jejich vztah trval přibližně 4 roky.
27. Na základě shora uvedeného tedy soud musí konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný komplexně nevyhodnotil všechna relevantní indikativní kritéria, pokud jde o samotný vztah žalobce a jeho manželky, a pouze se jednostranně zabýval faktory svědčícími dle jeho názoru o účelovosti uzavřeného sňatku (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2019, č. j. 30 A 255/2018 - 46. Žaloba je proto důvodná.

28. Soud považuje za vhodné se pro účely dalšího řízení vyjádřit k jednotlivým dílčím námitkám.
29. Žalobce v žalobě namítl, že hloubka komunikace mezi manžely není indikativním kritériem. V tomto žalobci nelze dát zcela za pravdu. Mezi indikativní kritéria totiž patří otázka, zda se spolu manželé jsou schopni dorozumět. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že přiložená textová komunikace mezi manžely je často nesrozumitelná a omezuje se na opakovaná vyznání lásky. Podle žalovaného pár neřeší žádné závažné otázky spojené s fungováním rodiny či s budoucím životem v České republice. Žalobce k tomu naopak uvedl, že spolu s manželkou komunikují denně, postupem času se jazykové schopnosti přirozeně prohlubují, což s sebou přináší i hlubší konverzace. Dále upozornil na to, že fakt, že angličtina manželů není perfektní, neznamená, že spolu nehovoří společným jazykem. Soud k tomu uvádí, že z Příručky pro posuzování účelových sňatků plyne, že v případě účelových sňatků manželé např. neovládají společný jazyk, jemuž by oba rozuměli (a neexistují důkazy o tom, že by vyvíjeli úsilí o vytvoření základů pro společnou komunikaci). Z výpovědi manželů plyne, že se dorozumívají anglicky. V kontextu komunikace mezi manžely je však vhodné zmínit další okolnosti. Manželé se spolu od roku 2016 setkávali dvakrát ročně na dva týdny. V rámci výsledků uvedli o tom druhém nejen obecné skutečnosti, nýbrž i detaily ohledně rodin (manželka žalobce měla přehled o jménech, věku a povolání všech žalobcových sourozenců) či například oba znali zájmy druhého z manželů. Komunikace mezi nimi tedy logicky musí probíhat. Dle Příručky pro účelové sňatky je potřeba zjišťovat, zda jsou manželé schopni se dorozumět a z výše uvedeného neplyne, že by tomu tak nebylo. V kontextu právě uvedeného pak nemůže obstát dílčí závěr žalovaného o tom, že mezi nimi panuje „prokazatelná jazyková bariéra“, tím spíše pokud se opírá pouze o velmi stručný úsek (tři snímky z obrazovky) komunikace žalobce a jeho manželky v aplikaci Messenger z blíže neurčené doby.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvedl, že manželé neřeší žádné závažné otázky ohledně fungování jejich rodiny. Naprosto však opomenul, že manželka žalobce vypověděla, že se s žalobcem shodli na tom, že by rádi měli jednu dceru, která by studovala „veterinu“. Očividně tedy podle manželky jejich společnou budoucnost probírali a spojili ji s dítětem. Taktéž z obou výpovědí vyplývá, že plánují společné bydlení a na místě společného bydlení se chtěli dohodnout po návštěvě žalobce v České republice, kvůli níž právě žalobce o krátkodobé vízum požádal. Tyto tvrzené skutečnosti nepochybně nasvědčují tomu, že žalobce a jeho manželka řeší důležité otázky společného života a závazky do budoucna, přičemž žalovaný je nijak v napadeném rozhodnutí nezohlednil.
31. Žalobce dále namítl, že manželům byl kladen k tíži způsob, jakým uzavřeli sňatek. Žalobce k tomu uvedl, že dle žalovaného (na jehož internetové stránky odkázal) Česká republika uznává uzavření manželství v Egyptě, pouze pokud bylo uzavřeno tzv. občanskou formou na tamním ministerstvu spravedlnosti. Žalobce také poukázal na to, že se jednalo o sňatek mezi dvěma kulturami, z nichž každá má své specifické tradice, přičemž manželům nelze vytknout, pokud si případně stanoví vlastní tradice. Soud této argumentaci přisvědčuje. Žalobce rozumně vysvětlil, proč svatba proběhla touto formou a proč se konala na tamním ministerstvu, a proč tedy průběh svatby neodpovídal egyptským tradicím, jak tvrdil žalovaný. I pokud by snad některé okolnosti (např. absence účasti kohokoli z rodiny

manželky) mohly vzbuzovat jistou pochybnost, tato pochybnost měla směřovat k podrobnějšímu zkoumání věci, nikoliv ke stručnému závěru žalovaného o účelovosti manželství. Nadto ze správního spisu plyne, že manželům připravila svatební hostinu žalobcova matka a zúčastnili se jí všichni žalobcovi sourozenci (včetně sestry, jež žije v Saúdské Arábii). V případě účelového sňatku lze jen těžko dovodit, z jakého důvodu by se jeho oslavy účastnila osoba, jež musí (se dvěma dětmi) překonat poměrně značnou vzdálenost. Tyto okolnosti však žalovaný opět opomenul a zohlednil pouze ty okolnosti svatby, které dle něj svědčily o účelovosti sňatku.

32. Žalobce se také neztotožnil s tím, že by ve výpovědích manželů existoval rozpor, jak uvedl žalovaný. Zatímco žalobce uvedl, že studuje práva, jeho manželka uvedla, že studium nedokončil. Žalobce v žalobě poukázal na to, že otázka na jeho manželku směřovala ke zjištění jeho nejvyššího dosaženého vzdělání, na což jeho manželka odpověděla správně. Avšak i pokud by tvrzení žalovaného bylo pravdivé, nejedná se o podstatný rozpor. Soud k tomu uvádí, že manželka žalobce skutečně byla tázána na nejvyšší dosažené vzdělání, nikoliv na probíhající studium. Nicméně také uvedla, že žalobce studia zanechal v důsledku rodinné situace. Žalobce naopak uvedl, že studuje práva, aniž by své tvrzení dále rozvedl. Soud v tomto tvrzení neshledal podstatný rozpor. Je zřejmé, že žalobce skutečně studoval práva, jeho manželka se domnívala, že studia zanechal, on uvedl, že je studuje nadále. V rámci komunikace na toto téma mohlo poměrně snadno dojít k nedorozumění (školu je možné např. přerušit), a to zejména na základě nedokonalé znalosti angličtiny, na kterou sám žalovaný poukázal. Nicméně pro soud je zásadní, že se jedná o jediný rozpor v jejich výpovědích, který v celkovém kontextu výpovědi obou manželů nelze považovat za natolik důležitý, aby bylo možné na jeho základě jednoznačně označit manželství za účelové.
33. Žalobce také uvedl, že předloží nabídky zaměstnání, aby prokázal, že by v České republice našel uplatnění. Žalovaný k jeho pracovnímu uplatnění totiž uvedl, že žalobce zde žádné nenajde a představy manželky, že žalobce zaměstná její bratr či známí okolo aut je „zcela mimo realitu“. Ze správního spisu neplyne, na základě kterých podkladů žalovaný dospěl k závěru, že představy manželky o případném zaměstnání žalobce by měly být „zcela mimo realitu“. Z manželčiny výpovědi plyne, že její bratr je automechanik, proto pokud žalovaný nevysvětlil, na základě jakých okolností považuje tuto výpověď za nevěrohodnou, pak není nerealné, že by manželčin bratr žalobci umožnil např. výkon nějakého druhu manuální práce v autoservisu. Při takové práci by nemusela být nepřekonatelnou překážkou žalobcova neznalost češtiny, tím spíše, když se domluví anglicky. S tvrzením manželky žalobce ohledně možnosti jeho zaměstnání v bratrově autoservisu koresponduje i další část její výpovědi, ve které uvedla, že její rodina sňatek se žalobcem přijala pozitivně. Tento nepodložený dílčí závěr žalovaného taktéž neobstojí. Nadto není soudu ani zřejmé, jak žalovaným tvrzená nemožnost pracovního uplatnění žalobce v České republice dokládá účelovost jejich manželství.
34. Žalobce dále namítl, že by mu nemělo být kladeno k tíži, že se s manželkou viděli po svatbě pouze jednou, neboť se pokusili získat vízum, aby žalobce mohl přicestovat do České republiky právě za účelem dalšího setkání. Poukázal také na to, že manželka za žalobcem přicestovala bezodkladně poté, co jeho žádost (i žádost o nové posouzení) byla zamítnuta. Soud k tomu uvádí, že je zřejmé, že manželé měli zájem se vidět po svatbě

znovu, tentokrát v České republice. Četnost setkání po svatbě jistě patří mezi ukazatele účelovosti sňatku, nicméně opět musí být přihlédnuto i k ostatním okolnostem. Jestliže se manželé i dříve setkávali pouze dvakrát ročně a mimo tyto návštěvy byli v každodenním kontaktu přes internet, na četnosti jejich návštěv se nic nezměnilo. Naopak podáním žádosti o udělení krátkodobého víza učinili krok k dalšímu setkání – tentokrát v České republice, aby si dle výpovědi mohl žalobce učinit kvalifikovaný obrázek o tom, zda by zde chtěl žít či nikoliv. K tomu, aby bylo možné tuto skutečnost považovat za byť jen indikátor k prokázání účelovosti manželství, napadené rozhodnutí postrádá hlubší a logičtější úvahy.

35. Žalobce také brojil proti závěrům žalovaného ohledně vlastnictví psa S.. Žalovaný uvedl, že tvrzené vlastnictví psa žalobcem považuje za překvapivé s ohledem na jeho muslimskou víru. Pokud by byl dle žalovaného žalobce příslušníkem koptské komunity, pak by to žalovaný považoval za důvěryhodné. Zjevně tedy tvrzení žalobce o vlastnictví psa S. považoval za nedůvěryhodné, potažmo nepravdu. Soudu však není zřejmé, z čeho žalovaný usuzuje, že pouhá příslušnost žalobce k islámu dokládá, že ohledně vlastnictví psa nemluví pravdu. Dle soudu není notorií, že by jako příslušník islámského náboženství nevlastnil psa (ostatně srov. např. článek *Are dogs acceptable pets, Muslim scholars ask?*, The Economist, 29. 8. 2020, dostupný z <https://www.economist.com/middle-east-and-africa/2020/08/27/are-dogs-acceptable-pets-muslim-scholars-ask>); tím spíše, že z výpovědi manželky vyplynulo, že žalobce není hluboce věřící a nemodlí se pětkrát denně. Zcela absurdní pak je argumentace žalovaného, že ve spise žádné fotografie psa nejsou a že svoji zálibu ve psech může žalobce doložit fotografiemi v případné nové žádosti o vízum (zastupitelský úřad však vlastnictví psa žalobcem nijak nezpochybnil, a žalobce tak neměl žádný důvod fotografie ke své žádosti o nové posouzení přikládat). Nadto v napadeném rozhodnutí opět chybí vysvětlení spojitosti mezi tímto dílčím závěrem žalovaného s celkovým závěrem o účelovosti manželství.
36. Stejně tak absurdní je výtku v napadeném rozhodnutí, že žalobce nikde neuvádí, čím se živil do roku 2018. Žalobce logicky svá předchozí zaměstnání neuváděl, když na ně nebyl tázán. Je zcela logické, že žalobce odpověděl na dotaz, který mu byl položen. Pokud se správní orgány chtěly dozvědět více o dřívějších zaměstnáních žalobce, měly k těmto zjištěním směřovat své dotazy. Tak tomu ale nebylo, proto nemůže být logicky žalobci kladeno k tíži, že k dřívějším zaměstnáním nic neuvedl. Nadto opět není zřejmé, jak je tato okolnost relevantní pro zjištění ohledně účelovosti manželství.
37. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
38. V dalším řízení se žalovaný zejména vyvaruje jednostranného pohledu na věc a v odůvodnění nepomine i všechny relevantní okolnosti, které mohou nasvědčovat závěru o neúčelovosti uzavřeného manželství (tvrzená délka vztahu, uzavření manželství po třech letech vztahu, tvrzení o každodenní komunikaci mezi manžely, absence podstatných rozporů ve výpovědích atd.). Skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch závěru o účelovosti manželství vzájemně posoudí.

Žalovaný také zohlední listiny, které žalobce předložil v soudním řízení (snímky letenek, fotografie rodin a psa). Dále zohlední též výše popsané výhrady soudu k jednotlivým dílčím závěrům napadeného rozhodnutí. Z jednotlivých dílčích závěrů musí být současně patrné, proč jsou relevantní pro celkové posouzení věci žalovaným (což nebylo patrné v případě argumentace nemožností pracovního uplatnění a vlastnictví psa, viz odst. 33 a 35 výše). Pokud to bude potřeba pro posouzení věci, žalovaný doplní spis o další důkazy. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že co do prokázání účelovosti uzavření manželství leží důkazní břemeno na žalovaném. Nebude-li možné bez pochyb prokázat účelovost manželství, bude nutno učinit závěr, že se nejedná o účelové manželství (srov. bod 61 již citovaného rozsudku NSS sp. zn. 4 Azs 228/2015). Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobce provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsí žaloby a vyjádření ze dne 19. 2. 2020, v němž odkázal na pro věc přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2019, na který nemohl poukázat již v žalobě, neboť ta byla podána 14. 6. 2019. Podání ze dne 4. 10. 2019 (v němž žalobce pouze uvedl, kde má zajištěné ubytování v ČR) a podání ze dne 29. 11. 2019 (v němž žalobce soudu zaslal kopii napadeného rozhodnutí, což je však náležitostí žaloby) soud za úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu nepovažoval. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 9 300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč. Jelikož zástupce žalobce není plátcem DPH, nenáleží mu náhrada této daně. Náklady žalobce tak celkem činí 13 200 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. dubna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu